

A szerdai próba tabunak számít

Korábbi lapszámainkban olvasóinknak bemutattunk már olyan szobrász, festő, zongorista, költő orvosokat, akik művészi fokra fejlesztették képességeiket és profiként is megállják helyüket a művészvilágban.

Most egy nem kevésbé sikeres rockzenekar, a dr. Rock mutatkozik be, amelynek öt tagja közül három orvos.

Szólógitáros énekesük, dr. Kolyvek István, aki a zenekar számos dalának szerzője is egyben, mesél zenei karrierjükről, szakmájukról, terveikről.

– A zenekar megalakulásakor minden tagjuk orvos volt. Egy rockos orvos, gondolom, világszerte kicsit unikumnak számít, mert az emberek többsége az orvosi hivatáshoz inkább a klasszikus zenét társítja. Hogyan választották ezt a kemény műfajt?

– Tizenhárom évvel ezelőtt, 1996-ban alakult a dr. Rock zenekar. Néhányunk már korábban is együtt játszott egy zenekarban, ám az inkább csak alkalmi, „szabadidős” együtt zenélés volt, nem tartottunk rendszeres próbákat, fellépéseket. Ez a trió, amelynek dobos, billentyűs, gitáros tagja volt, az akkoriban Országos Traumatológiai Intézetként ismert kórházban lépett

fel, egy ünnepségen. Kézenfekvő volt a felkérés, hiszen mindhárman az intézmény orvosai voltunk. Előadásunkkal olyan nagy sikert arattunk, hogy elhatároztuk: kibővítjük a zenekart, és a jövőben komolyabban foglalkozunk a zenéléssel. Ekkor alakítottuk meg a dr. Rockot, amelynek eredeti elhatározásunk szerint kizárólag orvos tagjai voltak. Kezdetben olyan, viszonylag egyszerű hazai dalokat, átdolgozásokat játszottunk, amelyek előadása nem igényelt tőlünk különösebb technikai felszerelést, bravúrt, viszont népszerűek voltak, azokat ismerte, szerette a közönség. Rendszeresen próbáltunk, folyamatosan bővült a repertoárunk. Egy idő után azt

vettük észre, hogy mind több helyre kapunk meghívást és egyre nagyobb, hangosabb a sikerünk a közönségnél.

– A sokféle stílusirányzat közül miért éppen a rockot választották? Magától értetődő volt, hogy ez a kemény műfaj lesz a zenekar védjegye?

– A tagok mindegyike a 30–50-es korosztályba tartozik, vagyis mindannyian rockzenén nőttünk fel, így egy pillanatra sem volt kérdéses, hogy milyen stílusban játszunk. Magunkénak érezzük ezt a zenét, ebben tudjuk a legjobban és legtermészetesebben kifejezni a gondolatainkat, érzelmeinket. Kezdetben Illés-, Omega-, Beatrice-, Piramis-, Edda-dalokat játszottunk, aztán lassan kezdtük kialakítani a saját stílusunkat. Zenét szereztünk, dalokat írtunk. Ma is ott lapul a zsebemben mindig egy diktafon, hogy ha eszembe jut egy dallam, rögzítsem azt. Később ebből születnek új dalaink. Nagyon sok ötletem van, és ezekből rengeteget meg is valósítottunk már. A dalszövegeket basszusgitárosunk, Szabó Tibor írja.

– A dr. Rock dobjait Debreczeni Ferenc (Ciki), az Omega dobosa üti, honnan az ismeretségük?

– Kezdetben klasszikus orvos–páciens-kapcsolat volt. 1999-ben, az egyik Népstadionbeli Omega koncert előtt Ciki térdizületi fájdalmait a billentyűsünk, Kecskeméti doktor kezelte az intézetben. Ott ismerkedtünk meg. Később, gyógyulása után elhívtuk egy próbánkra, ahol magától értetődően beült a dobok mögé, és ott is maradt. Akkori dobosunk egyéb elfoglaltsága miatt elhagyta a zenekart, így Ciki ma is velünk játszik. Neki köszönhető, hogy bátran elmondhatjuk: ma már profi zenekarnak számít a dr. Rock.

– Évente hány fellépésre futja az idejükből?

– A három orvos tag ügyeletei miatt nem egyszerű a koncertek időpontjának egyeztetése, pláne, hogy egyikünk Ausztriában dolgozik. Haza kell utaznia a fellépésekre. Ezenkívül még az Omega programjával is egyeztetnünk kell, hogy szabad legyen a dobosunk. Idén nyáron például egyáltalán nem lépünk fel, mert az Omega külföldön turnézik. Ha átlagban számolom, egy évre körülbelül két koncertünk jut havonta. Emellett persze rendszeresen, hetente egyszer, szerdán próbálunk is, az nem maradhat el semmiképpen. Kezdetben leginkább egészségügyi rendezvényeken, orvoskongresszusokon, jótékonysági koncerteken szerepeltünk, de ma már az ország települései közül számtalan helyre meghívunk minket. A koncerteket egy kollégáink, aki

főállásban ma is a baleseti intézet műtősnője (de emellett magánszorgalomból programszervező-menedzser képesítést is szerzett) szervezi. Természetesen továbbra is fellépünk a különböző célú jótékonyági rendezvényeken.

– **Rajongótáboruk is van, mint a kizárólag zenével foglalkozó együtteseknek? A „kemény mag” kíséri minden fellépésre a zenekart?**

– Természetesen van. Ha beleolvas a honlapunkon működő vendégkönyvbe, az jól megmutatja, hogy milyen sokan érdeklődnek a zenekar iránt, várják, sürgetik a koncertjeinket. Bár a kétszáz–háromszáz fős törzsközönség nem túlságosan nagy, de rendkívül lelkesek és hűségesek a zenekarhoz. Szinte minden koncertünkön megjelennek, sokan a gyerekeiket is magukkal hozzák. Kevesebben, de vannak olyan rajongóink is, akik a vidéki koncertekre is elkísérnek minket. A többségük fanatikus Omega-rajongó, akik a dobosunk révén ismerték meg a dr. Rockot. Azóta bennünket is hűségesen követnek mindenhová.

– **Ötletként nem merült még fel, hogy az Omega-koncertek előzenekaraként lépnek színpadra?**

– Gondolkodtunk rajta, de egyelőre elvetettük az ötletet, éppen a közös dobos, Ciki miatt. Egyrészt a két, egymás után közvetlenül következő koncert dupla fizikai megterhelése feltehetően túlságosan nagy energiabedobást

igényelne tőle, másrészt lehet, hogy a közönség is furcsállná a mindkét zenekarban való közreműködését. Bár együtt még sosem léptünk fel, de külön-külön szinte az Omega minden tagjával koncerteztünk már. Vendégünk volt például Molnár György, Benkő László, Mihály Tamás, azt sem tartom elképzelhetetlennek, hogy valamikor a jövőben egyszer, talán az egész zenekarral színpadra lépünk majd.

– **A zenekar jövőjét előre megtervezik, vagy ráhagyják a véletlenre, hogy az hozza az elkövetkezendő lehetőségeket?**

– Nekünk, bármilyen szinten is zenélünk, fő foglalkozásunk mellett a

Dr. Kolyvek István akcióban

zenekar mindig „csak” hobbi marad, a kikapcsolódás, a szórakozás eszköze, ezért sosem terveztük előre. Nem csinálunk egy évre előre szóló koncertterveket, a CD-inket is csak akkor adjuk ki, amikor már úgy érezzük, hogy teljesen elkészültünk vele. Vagyis zeneileg, szakmailag megfelelő színvonalú a stúdióban felvett zenei anyag. Eddig három CD-t jelentettünk meg magánkiadásban, amelyek kereskedelmi forgalomba nem kerültek, nem kaphatók az üzletekben. Az érdeklődők legfeljebb a baleseti intézet büféjében vagy a koncerteken juthatnak hozzá. Ennek ellenére mind elfogytak. Ötlemből nincs hiány, a negyedik CD anyaga is „összeállt” már, a dalok elkészültek, a stúdiómunkák viszont hátravanak még. Idő és egyeztetés kérdése, hogy mikor vonul stúdióba a zenekar. Gondolom, valamikor ősz táján sor kerülhet rá. Első lemezünkön még túlsúlyban voltak a hazai dalfeldolgozások, a másodikon már a saját számaink szerepelnek. A negyedik is kizárólag saját szerzemények lesznek. A CD-kiadásokkal szerencsénk van, eddig mindig sikerült szponzori támogatást elnyernünk. Építőipari, élelmiszeripari és gyógyszergyártó cégek egyaránt hozzájárultak a költségeinkhez. Nemcsak a CD-k megjelenését, a stúdiófelvételeket is szponzorálták. Az első lemezünk hangmérnöke, Ditzmann Tamás is eredetileg a betegünk volt a klinikán. Neki köszönhető, hogy munkahelyén, a Vígszínház stúdiójában vehettük fel a hanganyagot. Nemcsak a dobosunkat és a hangmérnökünket köszönhetjük a gyógyító munkánknak, hanem a zenekar számos későbbi vendégét is. Így lépett színpadra velünk vendégként például Révész Sándor, Somló Tamás és Keresztes Ildikó.

– Ön, aki a zenekar énekese, szólógitárosa és dalszerzője, ma is aneszteziológusként dolgozik. Látszólag ugyancsak távol áll egymástól ez a két szakma. Az orvosi pálya iránti vonzódás, vagy a zeneszeretet volt előbb az életében?

– Eredetileg nem orvosnak készültem, hanem testnevelő tanárnak, a zenét viszont már kamaszkorom elejétől fogva nagyon szerettem. 12-13 évesen kaptam az első gitáromat, vagyis éppen akkor, amikor a fiúk annak tanulására a legfogékonyabbak. Jó hallásom volt, így a hangszeren való játszást autodidakta módon, saját magam tanultam meg, mert nem volt kedvem, szorgalmam a zeneiskolába járáshoz. Gimnazistaként saját zenekarom volt, azóta végigkíséri az életemet a rockzene. Különböző okok miatt a testnevelő tanári álmok szertefoszlottak, nem sikerült jól a főiskolai felvételre való felkészülésem. Mivel a biológiát, mint tantárgyat mindig különösen kedveltem, úgy gondoltam, megpróbálkozom az orvosi egyetemre való bejutással. Első próbálkozásom sikertelen volt, ezért munkát vállaltam akkori lakóhelyemen, Mezőkövesden, az SZTK sebészetén. Egy év elegendő volt hozzá, hogy beleszeressek a gyógyító munkába, ismét jelentkeztem az

egyetemre, de újfent nem sikerült. Feltehetően azért, mert a munkámmal párhuzamosan zenéltem is, így még mindig kevés energiát fordítottam a felvételihez való felkészülésre. Akkoriban még határozatlan voltam abban, hogy felnőttként mivel akarok majd foglalkozni. Nem döntöttem róla, hogy orvos, vagy mégis inkább zenész szeretnék valójában lenni. Budapestre költöztem, az SE Anatómiai Intézetében segéd boncmesterként vállaltam munkát. Nagyon jó iskola volt a későbbi egyetemi tanulmányokhoz: számos neves szakemberrel, professzorral találkozhattam az intézetben, akiktől nagyon sokat tanultam. Megmutatták az anatómiának, az orvostudománynak azt az általam addig ismeretlen oldalát, amelyek ismeretében végképp az orvosi pálya mellett döntöttem. Az első egyetemi években, mint a férfi medikusok többsége, én is sebész szerettem volna lenni, aztán mégis másképpen alakult. Végzősként Budapesten egyetlen kórházban sem találtam szabad sebészttást, így lettem aneszteziológus. Akkoriban úgy gondoltam, ez a szakma áll a legközelebb a sebészethez, hiszen az aneszteziológus bizonyos mértékig a műtét aktív résztvevője, ezért kezdetnek megfelelő lesz, és ha lehetőségem nyílik rá, egy-két év múlva sebészként folytathatom majd. Az aneszteziológját és az intenzív terápiát időközben annyira megkedveltem, hogy véglegesen ezt a szakmát választottam. Azt tapasztaltam, hogy aki ezen a szakterületen dolgozik, az egy kicsit belgyógyász, egy kicsit kardiológus és egy kicsit sebész is. Művelőjétől nagy figyelmet, koncentrációt, felelősségérzetet igényel, hiszen a hozzá kerülő betegek többsége életveszélyben van. Életet kell mentenie, nem hibázhat. A pályát az Országos Traumatológiai Intézetben kezdtem, de pár év múlva változtattam.

– Aneszteziológusokból, intenzív terápiás orvosokból egész Európában hiány van. A nyugati országok kórházai jobbnál jobb ajánlatokkal igyekeznek szakembereket toborozni. Ön nem próbálkozott külföldi munkavállalással?

– 2005-ben két évre Angliába szerződtem. Jó volt odakint dolgozni, az itthoninál lényegesen több pénzt keresni, de a honvágy hazahozott. Itthon maradt a feleségem és a két pici gyerek, így nehezen viseltem az otthon hiányát. Folyamatosan ingáztam a család és a munkahely között, ez pedig megterhelő volt. A munkámat sem tudtam olyan odaadással, szorongások, aggodalmak nélkül végezni, mint itthon. Ezért inkább hazatértem, és vállalkozó orvos lettem. Jelenleg négy intézménnyel állok szerződésben, ami szakmailag és anyagilag is megfelelőnek tűnik. Bizonyos mértékig a magam ura vagyok, annyit dolgozom, amennyit elviselhetőnek tartok, és szakmailag is változatosabb, mint ha egyetlen intézményben vállaltam volna munkát. A brit munkahelyre még ma is visszahívnak, így nem tartom kizártnak, hogy egyszer, valamikor

talán még visszatérek Angliába, de csak akkor, ha a családom is velem költözhet. Csábítóak a külföldi ajánlatok, de azzal is számolnom kell, hogy ha valamelyiket elfogadnám, szakítanom kellene a zenével. Szerző, énekes, gitáros nélkül valószínűleg a zenekar pályafutásának is vége szakadna. A szakmám mellett a zenéhez is nagyon erősen kötődöm, az életem egyik felének tekintem, így nagyon nehéz volna tőle elszakadnom. Bár rajtam kívül a zenekar másik két orvos tagja (Kádas István és Kecskeméti Ákos) közül, egy már külföldön dolgozik, de szerencsénkre a közeli Ausztriában, ahonnan könnyűszerrel haza utazhat a koncertekre.

– Amellett, hogy a zenélés meglehetősen időrabló elfoglaltság, hiszen a próbák, a koncertek idejére a családoknak nélkülözniük kell az amúgy is sokat dolgozó férjeket, papákat, gondolom, anyagi megterhelést is jelent a zenekar, hiszen fejleszteni kell a technikai felszerelést, időről időre új hangszereket kell beszerezni. Hogyan viselik a családtagok a zenélés terheit?

– Egy-egy hétvégi vidéki fellépés, és a szinte tabuként tekintett szerdai próba valóban sok időnket felveszt, amit a családtól veszünk el. A felszerelést, a hangszereket is saját pénzből fejlesztjük. Ezért köszönettel tartozunk mindannyian, ki-ki a maga családjának, hogy évek óta lelkesen támogatnak bennünket. Biztos vagyok benne, hogy e nélkül a stabil, toleráns és megértő háttér nélkül a zenekar sem lett volna képes ekkora sikert elérni, a zenélést talán már régen abbahagytuk volna. Szerencsések vagyunk, mert mindnyájunkat olyan társval, családdal áldott meg a sors, akik elviselik a heti ügyeletek mellett a zenélésből adódó távollétünket is. Megértették, hogy a hivatás mellett nekünk a zene az a közeg, amely örömet ad, megszépíti az életünket és fontos ahhoz, hogy kiegyensúlyozottan, örömben éljünk.

LÓRÁNTH IDA

Ha szerda van, akkor próba